

Atunci, el a rostit din nou, încetșor, ca și cum înă cerea un lucru din cale-afară de însemnat:

– *Te rog... desenează-mi o oaie!*

În fața unei taine copleșitoare, nici nu mai cutezi să te împotrivești.

◆ III ◆

Am avut nevoie de mult timp până să pricep dincotro venea. Micul prinț, care îmi pune o mulțime de întrebări, părea că nu le aude niciodată pe-ale mele. De pildă, când a dat cu ochii de avionul meu (avionul nu vi-l desenez, e un desen mult prea greu pentru mine), m-a întrebat:

– Ce chestie mai e și asta?

– Nicio chestie! Asta zboară. E un avion. Avionul meu.

Și i-am adus la cunoștință, cu mândrie, că eu zbor.

Atunci el a exclamat:

– Cum?! Ai căzut din cer?

– Da, i-am întors-o eu cu modestie.

– O! Asta-i bună...

Și micul prinț a izbucnit într-un drăgălaș hohot de râs, care pe mine m-a supărat destul de mult. Mie nu-mi place să rădă nimeni de nenorocirile mele.

– Atunci și tu vii tot din cer! De pe ce planetă ești? a continuat el.

Întrezărind pe loc o licărire în taina care îl învăluia, l-am întrebat repede:

– Va să zică, tu vii de pe altă planetă?

Nu mi-a răspuns. A clătinat încet din cap, uitându-se la avionul meu.

– Ce-i drept, cu asta nu poți să vii prea de departe...

Și s-a pierdut în visare. Apoi, și-a scos oaia din buzunar și s-a cufundat îndelung în contemplarea comorii sale.

Vă închipuiți cât m-a nedumerit această semi-confidență a sa în legătură cu „celelalte planete”. De aceea m-am străduit să aflu mai multe.

– Dincotro vii tu, micuțule? Unde e „acasă la tine”? Unde vrei tu să-mi duci oaia?

După o tăcere îngândurată, mi-a răspuns:

– E bine că mi-ai dat și o cușcă; așa, va avea și ea o casă peste noapte.

– Sigur că da. Și dacă ești cuminte, am să-ți dau și o funie, ca s-o priponești în timpul zilei. Și un țărș.

Propunerea asta, după cât mi s-a părut, l-a mirat pe micul prinț.

– S-o priponească? Ce idee năstrușnică!

– Păi, dacă n-o priponești, se duce cine știe unde și se pierde...

Din nou, prietenul meu a izbucnit într-un hohot de râs.

– Și unde-ai vrea să se ducă?

– Oriunde. Drept înainte.

Micul prinț a rostit atunci cu multă seriozitate:

– Nu-i nimic. La mine-acasă e atât de strâmt...

Și, cuprins de-o ușoară melancolie, a adăugat:

– Drept înainte nu poate ajunge prea departe...

Copiii se cuvine să fie foarte îngăduitori cu oamenii mari.

Firește că nouă, celor care înțelegem ce înseamnă viața, puțin ne pasă de cifre! Mi-ar fi plăcut și mie să încep această povestire așa cum încep basmele. Mi-ar fi plăcut să spun așa: „A fost odată un mic prinț, care trăia pe o planetă doar cu puțin mai mare decât el și care simțea nevoia unui prieten...” Astfel, aceleora ce știu ce-nseamnă viața, totul le-ar fi apărut cu mult mai firesc.

Iar mie nu-mi place să-mi citească nimeni cartea în chip ușuratic. În timp ce povestesc aceste amintiri, mă cuprinde o mare amărăciune. Sunt șase ani de când prietenul meu a plecat, luându-și oaia cu el. Dacă încerc să-l zugrăvesc aici, e pentru că nu vreau să-l uit. E trist să uiți un prieten. Atunci s-ar putea să ajung asemenea oamenilor mari, care nu se gândesc decât la cifre.

Iată motivul pentru care mi-am cumpărat o cutie cu vopsele și creioane. La vârsta mea nu e lucru ușor să te apuci de desenat, mai ales când niciodată n-ai mai încercat să desenezi altceva în afară de un șarpe boa pe dinafară și de un șarpe boa pe dinăuntru, pe când aveai șase ani! Voi căuta, firește, să fac portretele cât mai asemănătoare cu putință. Nu sunt însă tocmai sigur că voi izbuti.

Un desen arată mai bine, altul însă nu mai seamănă deloc. Mai greșesc câte puțin și când e vorba de înălțime. Aici, micul prinț e prea mare; acolo, prea mic. Mai ezit, de asemenea, când e vorba de culoarea veșmintelor sale. Și atunci băjbăi când așa, când altminteri, când mai bine, când mai rău. Voi mai greși și în privința unor amănunte importante. Dar asta e, trebuie să mă ierțați! Prietenul meu nu mi-a dat niciodată explicații. A crezut, poate, că-i semăn. Însă, din nefericire, eu nu sunt în stare să văd oile din cușcă. Poate sunt cumva asemenea oamenilor mari. Trebuie să fi îmbătrânit și eu.